

UCHWAŁA NR VII/42/15
RADY MIEJSKIEJ W SOKÓLCE

z dnia 3 marca 2015 r.

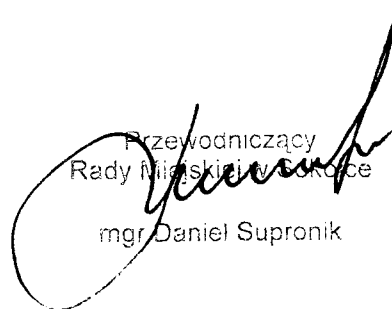
w sprawie nie uwzględnienia wezwania Pani W P pełnomocnika Pani T S do usunięcia naruszenia prawa dokonanego uchwałą w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Sokółka w granicach administracyjnych i części obszaru gminy Sokółka

Na podstawie art. 101 ust.1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013 r. poz. 594, poz. 645, poz. 1318; z 2014 r. poz. 379, poz. 1072) uchwała się, co następuje:

§ 1. Nie uwzględnia się wezwania z dnia 22 stycznia 2015 r. złożonego przez Panią W P , pełnomocnika Pani T S , do usunięcia naruszenie prawa w związku z podjętą w dniu 26 marca 2014 r. uchwałą Rady Miejskiej w Sokółce Nr XV/406/14 w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Sokółka w granicach administracyjnych i części obszaru gminy Sokółka (Dz. Urz. Woj. Podl. z 2014 r. poz. 1414).

§ 2. Uzasadnienie stanowiska Rady Miejskiej w Sokółce stanowi załącznik do uchwały.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem powzięcia.

Przewodniczący
Rady Miejskiej w Sokółce
mgr Daniel Supronik

Załącznik
do Uchwały Nr VII/42/15
Rady Miejskiej w Sokółce
z dnia 3 marca 2015 r.

UZASADNIENIE

do odmowy uwzględnienia wezwania Pani W P. pełnomocnik Pani T S. do usunięcia naruszenia prawa poprzez podjęcie uchwały z 26 marca 2014 r Nr XV/406/14 w sprawie uchwalenia zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Sokółka w granicach administracyjnych i części obszaru gminy Sokółka, skierowane do Rady Miejskiej w Sokółce.

Pani W P., działając jako pełnomocnik Pani T S., w piśmie z dnia 22 stycznia 2015 r. wzywa Radę Miejską w Sokółce do usunięcia naruszenia prawa zaistniałego wskutek podjęcia uchwały nr XV/406/14 z dnia 26 marca 2014 r w sprawie zmiany miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miasta Sokółka, poprzez:

„- zaprzestanie działań wprowadzających w/w uchwałę i naruszenia prawa poprzez jej stosowanie bieżącym wykorzystaniu przy zatwierdzaniu podziałów nieruchomości, ponieważ Gmina Sokółka poniosła koszt wykonania zmiany planu miejscowego, który sama narusza poprzez niewłaściwe wykonanie podziału poszczególnych działek położonych w Sokółce przy ul. Konopnickiej,

-zaprzestanie działań wprowadzających uchwałę, gdyż nie spełnia ona podstawowych norm ponieważ zatwierdzona zmiana planu nie przewiduje dojść i dojazdów do działek biorących udział w zmianie planu, a pozostałych bez dojazdu jako grunty orne. W tej chwili są zatwierdzane przez Burmistrza Sokółki podziały niezgodne z tą zmianą,

-zatwierdzona zmiana planu miejscowego nie zapewnia dalszej kontynuacji zabudowy przewidzianej w zatwierdzonym studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego miasta i gminy Sokółka nr XIB/132/99 Rady Miejskiej w Sokółce z dnia 15 grudnia 1999r. zmienionej uchwałą nr XXXI/239/05 Rady Miejskiej w Sokółce z dnia 1 marca 2005r w oparciu o którą winna być opracowana przy ul. Konopnickiej ”

W uzasadnieniu wezwania Pani P wskazała naruszenie przez Radę m.in. art. 15 ust. 2 pkt 8 i art. 17 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Z 2012 r poz 647 ze zm.), zwanej dalej ustawą o pzp, przy czym nie wskazała w jaki sposób postanowieniami skarżonej uchwały został naruszony interes prawny lub uprawnienie Pani T S., którą reprezentuje jako pełnomocnik.

W pierwszej kolejności należy zaznaczyć, iż skarżącym w trybie art. 101 § 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2013r poz. 594 ze zm.) może być podmiot, którego interes prawny bądź uprawnienia zostały naruszone skarżoną uchwałą. Z treści przepisu wynika, że prawo do zaskarżenia uchwał na jego podstawie przysługuje tym osobom, które wykażą się konkretnym indywidualnym interesem prawnym wynikającym z określonej normy prawa materialnego. Prawo to przysługuje jedynie takiemu podmiotowi, który wykaże naruszenie przez zaskarżoną uchwałę własnego interesu prawnego lub uprawnienia w tym rozumieniu, że zaskarżona uchwała godzi w sferę prawną tego podmiotu przez wywołanie negatywnych następstw prawnych np. przez zmianę, ograniczenie czy też uniemożliwienie realizacji jego uprawnienia lub interesu prawnego. W orzecznictwie sądowo-administracyjnym ugruntowany jest pogląd, że interes prawny to zobiektywizowana, czyli realnie istniejąca potrzeba ochrony prawnej. Mieć interes prawny znaczy to samo co ustalić

przepis prawa powszechnie obowiązującego, na którego podstawie można skutecznie żądając czynności organu z zamiarem zaspokojenia jakiejś potrzeby albo żądać zaniechania lub ograniczenia czynności z potrzebami danej osoby (wyrok NSA z dnia 22 lutego 1984 r. sygn. Akt I SA 1748/83). Ponadto Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 14 marca 2002 r. II SA 2503/1 LEX Nr 81964 stwierdził, iż uprawnienie wynikające z art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym nie ma charakteru *actio popularis*, tak więc nawet ewentualna sprzeczność uchwały z prawem nie daje legitymacji do wniesienia skargi, jeżeli uchwała ta nie narusza prawem chronionego interesu prawnego lub uprawnienia skarżącej. Zatem kwestionując uchwałę w trybie art. 101 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym Skarżący musi dowieść, że skarżona uchwała negatywnie wpływa na jego sferę prawno-materialną, czyli pozbawia go prawem gwarantowanych uprawnień albo uniemożliwia ich realizację. Również WSA w Białymstoku w wyroku z dnia 04 maja 2006 r. II SA/Bk 763/05 LEX Nr 182866 stwierdza, iż naruszenie interesu lub uprawnienia musi wynikać z naruszenia normy prawa materialnego kształtującej sytuację prawną wnoszącego skargę i zaistnieć w dacie wnoszenia skargi, a nie w przeszłości.

Pani W. P. nie wykazała naruszenia tak rozumianego interesu prawnego lub uprawnienia Pani T. S. Nie wykazała związku pomiędzy zaskarżoną uchwałą a indywidualną sytuacją prawną Pani T. S. ani też, że kwestionowana uchwała doprowadziła do ograniczenia lub pozbawiła Panią T. S. konkretnych uprawnień, gdyż nie posiada ona nieruchomości na terenie objętym granicami uchwały (zmiany planu miejscowego). Podane w wezwaniu okoliczności świadczą nie tylko o braku interesu prawnego, ale również o braku interesu faktycznego w skarżeniu uchwały.

Analizując treść wezwania Pani P., należy wskazać, iż kwestionuje ona przede wszystkim dokonywane podziały nieruchomości na podstawie skarżonej uchwały. Zważywszy iż reprezentowana przez nią Pani T. S. nie jest właścicielem nieruchomości na terenie objętym zmianą planu ani nie była stroną postępowań podziałowych, nie może ona skutecznie wywodzić, iż plan w tym zakresie narusza jej prawa.

Pełnomocnik Pani T. S. podnosi w wezwaniu, iż plan został sporządzony niezgodnie z art. 17 i art. 15 ust. 2 pkt 8 ustawy o pzp, co oznacza kwestionowanie nie ustaleń planu lecz procedury jego sporządzania. W orzecznictwie sądowo-administracyjnym jest pogląd, iż źródłem indywidualnego interesu prawnego nie może być procedura uchwałodawcza, a to z racji jej służebnego charakteru względem prawa materialnego jakim jest plan miejscowy.

Pani P. zarzuca, iż Burmistrz nie dokonał ponownego uzgodnienia projektu planu w związku z likwidacją fragmentu drogi dojazdowej o parametrach drogi gminnej. Jak stanowi art. 17 pkt 6 lit. b tiret trzeciej ustawy o pzp, wójt, burmistrz albo prezydent miasta po podjęciu przez radę gminy uchwały o przystąpieniu do sporządzania planu miejscowego występuje o uzgodnienie projektu planu z właściwym zarządcą drogi, jeżeli sposób zagospodarowania gruntów przyległych do pasa drogowego lub zmiana tego sposobu mogą mieć wpływ na ruch drogowy lub samą drogę. Natomiast zgodnie z art. 19 ust. 1 ustawy o drogach publicznych (Dz. U. z 2013 r, poz. 260 ze zm.), organ administracji rządowej lub jednostki samorządu terytorialnego, do którego właściwości należą sprawy z zakresu planowania, budowy, przebudowy, remontu, utrzymania i ochrony dróg, jest zarządcą drogi. Zarządcą dróg gminnych jest wójt (burmistrz, prezydent miasta) - art. 19 ust. 2 pkt 4 ustawy o drogach publicznych. W niniejszej sprawie Burmistrz Sokółki jest organem planistycznym i w toku procedury planistycznej występuje o uzgodnienie projektu planu z właściwym zarządcą drogi. Treść art. 17 pkt 13 brzmi „wprowadza zmiany do projektu planu miejscowego wynikające z rozpatrzenia uwag, o których mowa w pkt 11, a następnie w niezbędnym zakresie ponawia uzgodnienia;” To zaś oznacza, iż Burmistrza jako organu

planistycznego nie obciąża obowiązek dokonania uzgodnień lub ponawiania uzgodnień projektu planu z zarządcą dróg gminnych jako, że jest jednocześnie zarządcą tych dróg.

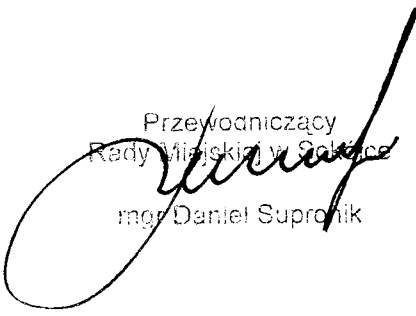
Pani P zarzuciła również iż w części graficznej uchwały brak jest granic obszarów wymagających scaleń i podziałów mimo, że w samej uchwale zostały określone szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości. Art. 15 ustawy określa w ust. 2, iż: w planie miejscowym określa się obowiązkowo: pkt 8) szczegółowe zasady i warunki scalania i podziału nieruchomości objętych planem miejscowym; zaś w ust. 3 tego artykułu, określa się w zależności od potrzeb: w pkt 1) granice obszarów wymagających przeprowadzenia scaleń i podziałów nieruchomości. Organy gminy w momencie sporządzania planu nie są w stanie przewidzieć, jakiego rodzaju tereny mogą być objęte procedurą scalania i podziału, dlatego obowiązkowo w każdym planie powinny znaleźć się zasady, na jakich takie ewentualne scalenia i podziały będą mogły być dokonywane. Jeśli natomiast organy gminy stwierdzą w momencie sporządzania planu, że określony obszar wymaga przeprowadzenia tego postępowania, to wówczas, w zależności od potrzeb, określają jego granice. Słuszność tego rozumowania potwierdza art. 102 ust. 2 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2014 r. poz. 518 ze zm.), zgodnie z którym scalenia i podziału nieruchomości można dokonać, jeżeli są one położone w granicach obszarów określonych w planie miejscowym albo gdy o scalenie i podział wystąpią właściciele lub użytkownicy wieczysti posiadający, z zastrzeżeniem ust. 4, ponad 50% powierzchni gruntów objętych scaleniem i podziałem. Tak więc nie ma obowiązku ustalać granic tych terenów, jeżeli nie ma takiej potrzeby.

W jednym z rozstrzygnięć nadzorczych Wojewody Mazowieckiego z dnia 21 marca 2012 r. LEX-I.4131.14.2012.MZ1 dokonuje on interpretacji art. 15 ust. 2 pkt. 8, art. 15 ust. 3 pkt. 1 i art. 22 ustawy o pzp, stwierdzając, że nawet gdy na terenie objętym pracami planistycznymi, zdaniem organu sporządzającego i stanowiącego plan, nie zachodzi konieczność przeprowadzenia scaleń i podziału nieruchomości w trybie art. 102 ustawy o gospodarce nieruchomościami, to **nie wyznaczenie obszarów do scalenia i podziału nieruchomości nie jest uzasadnieniem do zaniechania ustalenia zasad oraz warunków scalenia i podziału nieruchomości**, które należą do obowiązkowego zakresu ustaleń planu ze względu na art. 15 ust. 2 pkt. 8. Wskazanie granic obszarów wymagających przeprowadzenia scaleń i podziałów nieruchomości, które określa się stosownie do art. 15 ust. 3 pkt. 1 ustawy o pzp dokonywane jest w zależności od potrzeb. Określenie szczegółowych zasad scalania i podziału nieruchomości – o ile nie zostały ustalone również granice obszarów wymagających scalenia i podziału – nie skutkuje koniecznością przeprowadzenia tej procedury. Podjęcie przez radę gminy na podstawie art. 22 ustawy o pzp uchwały o przystąpieniu do scalenia i podziału nieruchomości, z godnie z ustawą o gospodarce nieruchomościami jest bowiem bezpośrednią konsekwencją ustalenia w planie **granic terenów** wymagających scaleń i podziałów nieruchomości. W podobnej sprawie wypowiedział się również WSA w Opolu, który w wyroku z dnia 2012.01.09 II SA/Op 521/11 LEX nr 1107641 stwierdził, iż użyty w art. 15 ust. 3 pkt. 1 ustawy pzp zwrot "w razie potrzeb" wskazuje, że określenie granic obszarów wymagających przeprowadzenia scaleń i podziałów jest fakultatywne, niemniej jednak przyjąć należy, że obowiązek w tym zakresie powstanie w każdym przypadku, gdy w celu realizacji postanowień planu miejscowego takie scalenie i podział są konieczne, a obszary wymagające scaleń i podziałów określone zostały w studium.

Kolejnym zarzutem Pani P, jest nie objęcie jej działki oraz działki Pani T S procedurą zmiany planu. W celu ustalenia przeznaczenia terenów, w tym dla inwestycji celu publicznego, oraz określenia sposobów ich zagospodarowania i zabudowy rada gminy podejmuje uchwałę o przystąpieniu do sporządzenia miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego, zwanego dalej "planem miejscowym" Integralną częścią uchwały, jest załącznik graficzny przedstawiający granice obszaru objętego projektem planu.

Uchwała o przystąpieniu do opracowania miejscowego planu może ale nie musi uwzględniać wszystkie złożone wnioski o sporządzenie planu, gdyż opracowywanie planów stanowi zadanie własne suwerennej gminy (art. 7 ust. 1 pkt 1 ustawy o samorządzie gminnym). Złożone wnioski poza terenem objętym uchwałą nie kształtują sytuacji prawno-planistycznej nieruchomości, nie stanowią też podstawy wszczęcia procedury, gdyż to ostatecznie Rada decyduje w jakich granicach przystąpi do opracowania lub zmiany planu.

Mając na uwadze wszystkie przedstawione okoliczności należy uznać, że wezwanie Pani Wi... P... do usunięcia naruszenia prawa, skierowane do Rady Miejskiej w Sokółce nie zasługuje na uwzględnienie.

Przewodniczący
Rady Miejskiej w Sokółce

mgr Daniel Supronik